

"Muistan, kuinka katsoin sinä yönä ulos ikkunasta.
Meri oli tyyne, ja taivaan tähtiä peitti ohut, harsomainen sumu.
Ranta oli hiljaisempi kuin koskaan, mutta minä en saanut unta.
Katselin lintujen värisevän oksillaan;
ihmettelin miksi ne ovat niin levottomia, aivan kuin olisivat odottaneet jot
ain.
Myöhemmin ymmärsin, että kuolema oli kuiskannut niille, aivan kuten se olisi
kuiskannut meillekin jos olisimme osanneet sen kieltä."

"Aamun vielä viipyessä he saapuivat.
Kuusi pitkää ja kapeaa,
kauniisti koristeltua laivaa piirtyi sumuun alle virstan päässä siitä ikkuna
sta,
josta minä niitä katselin.
Seurasin, kuinka aseistetut miehet yksi toisensa jälkeen kahlasivat rantaan
ja sytyttivät tulen soihtuihinsa;
ja he olivat ensin vaiti, yhtä hiljaa kuin rantakin.
Sammutin kynttilän ikkunaltani toivoen että miehet eivät olleet huomanneet m
inua, ja pakenin."

Aseet esiin! Soihdut esiin! Nyt menkää ja tuhotkaa! Kaikki polttakaa!
Sääliä ei ansaita, jokainen asukas surmatkaa!
Jätitte kotinne kostaaksenne, se tehkää ja täyttäkää kohtalonne!
Tahdoitte verta, nyt siihen itsenne tahrikaa!

Meri peilaa korkeita liekkejä, lohikäärmeet lepäävät ylpeinä kaiken keskellä
.
Katselivat hävitystä, seuraavat tappajan kirvestä ja miekkaa.
Joku pakenee, repii nuolen selästään. Niin moni verivanaan hukkuu.
Meri peilaa korkeita liekkejä, aurinko tulen mustaan henkeen peittyä.

Niin nousee... tulimyrsky!
Mustaa verta sylkee!
Taivaan maalaa... tulimyrsky!
Liekein maata nylkee!

"Se oli kostoretki, vaikka en tiennyt sitä vielä silloin.
Miehet olivat kotoisin siitä samasta kylästä, kaukaa meren toiselta rannalta
,
johon me olimme vuotta aiemmin hyökänneet...
ja minä muistan, kuinka yksi heistä oli silloin jäänyt tekemään kauppaa kans
samme;
luopio, joka ei halunnut palata omiensa luo,
ja me ostimme häneltä avaimet hänen kansansa hävittämiseen."

Ryöstäkää! Raiskatkaa!

Aamu valkenee kaukana.
Matkojen takana jo miehet miekkoinensa.
Ei näy ihmistä täällä.
Suojaa vailla on kylä, ei sitä kukaan aavista.

Hyökkäyksen nopean sarastus lähettää, jo talo toisensa jälkeen palaa.
Päivä lyhyt monelle lie. Sen jokainen muistaa mistä myöhemmin kerrotaan.
Kun hän saapui, kun hän katsoi kattojen palavan, näki rakkaiden kaatuvan.
Ei aseita laskettu. Kuolevan suulla se mistä he tulivat.

"Ei heillä paljon eloonjääneitä ollut.
Taistelutahtoa heillä kuitenkin oli, ja uusia miekkoja saattoi aina takoa.
Talven ja kevään kestäessä he rakensivat kuusi upeinta koskaan näkemääni laivaa,
ja kokosivat niihin miehiä kaikista heille suopeista naapurikylistä,
kolmenkymmentä väkivahvaa pohjanmiestä kuhunkin.
Heidän laivansa eivät pelänneet merta, ja miehet itse eivät pelänneet mitään."
.

Niin miehet matkalleen saatetaan.
Ja väki rannalla odottaa, kenties peloissaan.
Huuto kauas jo kiirii, nyt soutakaa!
Niin täynnä uhoa nuoret hetkeään vartovat.

Kunnes salmen suulla tyhjästä myrsky nousee.
Vaivatta repii vahvankin kannelta aaltoihin.
Pohjatuulelle Orm jo raivoissaan huutaa.
Tätä laivaa et kaada! Miehet köysiin tarttukaa!

"Ehkä se oli joku heidän jumalistaan,
joka sai koko kesän rannikkoa piinanneen vimmaisen tuulen viimein laantumaan.
Eihän kukaan meistä arvannut, mikä tuho meitä sen tähden kohtaisi;
muistan vain jonkun kironneen sitä, kuinka karja pitää sumun takia koota takaisin aitaukseen.
Mutta linnut tiesivät, ja ne pysyivät vaiti, ja kuuntelivat."

Ei hiljaista rantaa niin.
Merta katso, tunne veden paino.
Mitä vihaa se päällään kantaa.

On niityillä vihreillä noilla rauha kuin kuolemassa.
Liike pysähtyy. Usva pelloilla raskaana makaa.
Pian päivä jo hämärtyy. Ei merelle näy.

Torilla jokunen kauppaansa vielä käy.
Osa kotiin kai aamulla jäänyt on.
Jossain lammas apeana heiniään syö.
Vierellä paimen nälkäinen ja levoton.

Sumu tiheä ei avita kenenkään matkaa.
Ei kukaan tiedä mitä meri matkaan saa.

"Sinä yönä, kun sytytin kynttilän ikkunalleni...
se ei kavaltanut minua, vaikka uskon, että sen olisi pitänyt.
Muistan katsoneeni, kuinka soihtu toisensa jälkeen syttyi, mutta miehet itse odottivat jotain;
ja he keskustelivat.
Juoksin läheisille kukkuloille herättämättä ketään,
ja toivoin että he heräisivät itse ja tietäisivät paeta.
Eivät ne miehet minua tulleet hakemaan, eivätkä ketään niistä jotka pian saivat surmansa."

Vimma katseista loistaa, pelon kohtaa.
Ja talo toisensa jälkeen palaa.
Ristin kantaja nyt verta kaavullaan.
Jos kultaa vain löytyy, se otetaan.

Ryöstäkää! Polttakaa! Tappakaa! Nyt kosto haetaan!

"Henkipatto, jota he etsivät, tuli aikoinaan rannoillemme pohjanmiesten ryöstöretken mukana,
yhteen niistä läheisistä kaupungeista joissa kaupiamiehet usein käyvät.

Hän oli voimallinen soturi, mutta ei välittänyt maineesta, sillä kulta oli s okaissut hänet.

Ja hän saapui myöhemmin luoksemme,
tarjoten meille mahdollisuutta ryöstää hänen kansansa rikkaudet;
ja me maksoimme hänelle siitä tiedosta jonka hän meille antoi."

Niin teilleen mennyt kylän viimein löytää.
Miekka vyöteisillä lepää, auringossa välkehtii.
Tuopistaan juo, pitkään puhuu.
Moni puheesta luopion kiinnostuu.

Meren takaa jostain hän tänne saapui.
Meren taakse hän sukunsa jätti.
Hetken epäröi, palmikkoaan haroo.
Hän tuskin aikoo takaisin.

Suvullaan on rahaa, sen hän kertoo.
Ja sen kylänmies ahnas kuulee mielellään.
Vielä kuoppaansa lankeaa, sitä vielä ei tiedä.
Jokaisen petoksen kuolema lunastaa.

"Ja sinä aamuna, kun me olimme laskemassa vesille ja suuntaamassa kohti kans samme kauppaa tehneen petturin kylää, hän lähti luotamme.
Näin hänet itse, kun hän oli kävellyt viimeiseltä talolta jo puolen virstaa antamamme kultasäkki harteillaan;
ja siksi tiedän, että nämä kyläämme myöhemmin hyökänneet miehet eivät häntä täältä koskaan löytäneet."

On veri luopion meidän!
Sen saamme vaikka kaikki pitäisi polttaa.
Saa siitä maksaa minkä myi.
Hornaan veljensä hylännyt joutaa.

Eikä kukaan sitä tiedä, ei voinut nähdä.
Kun jo kaukana maa haastoi typeryyden.
Päätöksen tarinalleen, häpeän hiljaisen sai.

"En tiedä, kuinka monta päivää lopulta vietin piilopaikassani, sillä palavie n talojen yllä makaava musta savu peitti auringon; ja ne talot paloivat pitk ään.
Ehkä he lähtivät laivoinensa jo samana iltana, mutta minä en uskaltanut pala ta kylään vielä silloin.
Ja rannalla oli edelleen hiljaista, kun tulimyrsky viimein laantui; mutta ihm iset olivat kuolleet, ja linnut olivat lentäneet pois."

Pian tanssivat liekit yksin.
Yksin jää kaunis ranta alle taivaan.
Hiljainen paikkaa haavojaan.
Niin matkaan laivat lasketaan.

Kiirii särkynyt ääni jossain.
Jossain mies yksin soutuessaan laulaa.
Taskut täynnä, kohti itää.
Tulen hehku näyttää öisen tien.
Niin tuuli kotiin meidät vie.